

И тъй колко е срамота за насъ, ако отъ наше си нерадѣніе нерачимъ да научямы и да добывамы познанія за много нѣща, за да можемъ да правимъ сждения правы, но са оставямы тъй да бывамы подобны на безсловесны тѣ скотове!

За туй сѣкый челѣкъ, неотмѣнна длѣжность има, да богати ума си съсъ полезны знанія, и да употребява добръ разума' и другы тѣ дарбы, които е приелъ отъ Всеблагаго Бога; защото ако прѣнебрѣгне тѣзи длѣжность има да дава отвѣтъ за нея.

2. Радѣніе за паметъ та.

Не стига само това, дѣто да научямы знанія за много нѣща, но трѣба и да ги помнимъ, за да можемъ и да приказвамы кога щемъ за тѣхъ.

Но за да помнимъ на много врѣме, каквото сме научили, потрѣбны сж тѣзи двѣ нѣща: първо, каквото учимъ да го изучямы внимателно; защото колкото повнимателно са занимавамы въ уроцы-тѣ си, толкозъ понадълго оставатъ тѣе впечѣтены въ паметъ та ны. Второ пакъ да повтарямы често, каквото научимъ; защо то само често то повтаряніе прави приучваніе-то и паемтъ та единичны. Инакъ сичкото извѣтрѣва отъ паметъ та, и не ни остава друго, освѣнтъ скърбъ, че сме са трудили напразно.

За туй токо тѣзи знайтъ, сичко що сж учили, които сж изучяли съсъ вниманіе, и сж повтаряли изученно то много пжтя. Сѣкйденны опыты ни доказвать, и ный самы можемъ да бждемъ свидѣтели за това че, само съ вниманіе изученно то остава